

Sygn. akt II CSK 674/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z powództwa K. P.

przeciwko Miastu P. oraz Spółdzielni Mieszkaniowej w P.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 278/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie
obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka K.P. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 czerwca 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości oraz aby skarga powódki była oczywiście uzasadniona. Wskazanie jako podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 wyklucza powoływanie się na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skoro istnieją wątpliwości prawne wymagające rozstrzygnięcia, to nie można jednocześnie twierdzić, że zaskarżony wyrok dotknięty jest tak istotną wadą, którą można wykryć stosując standardowe zasady wykładni przepisów wchodzących w grę. W sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące art. 189 k.p.c. i art. 365 k.p.c. Sąd Apelacyjny oparł rozstrzygnięcie na odmiennej ocenie ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd I Instancji i polemika z tą oceną jest podstawą sformułowania zagadnienia prawnego. Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. niedopuszczalne jest opieranie skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustaleń faktycznych i ich oceny. Wbrew

stanowisku skarżącej problem skutków niezachowania pierwszeństwa z art. 34 ustawy o gospodarce nieruchomościami został już przesadzony w orzecznictwie(wyrok SN z dnia 7 lipca 2011 r., II CSK 411/10). Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia – z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.